

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: O. B.

zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., Kovářská
4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7

v řízení o žalobě ze dne 16. 5. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j.
OAM-435/DS-D04-D04-2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j. OAM-435/DS-D04-D04-2023 se
zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-435/DS-D04-D04-2023 ze dne 25. 4. 2023 bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států je Spolková republika Německo s tím, že toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce byl zajištěn dne 9. 4. 2023 při nelegálním pobytu na území ČR a rozhodnutím Policie ČR č. j. KRPU-67889-25/ČJ-2023-040022 ze dne 10. 4. 2023 byl zajištěn podle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců ZZC Balková. Žalobce při pohovorech m.j. uvedl, že v roce 2011 odjel do Maďarska a následně do Německa, kde žije jeho sestra a kde požádal o azyl. Z tohoto titulu zde 4 měsíce pobýval legálně a následně 4 roky nelegálně, neboť jeho žádosti nebylo vyhověno. Nějakou dobu pendloval mezi Německem a ČR, přičemž v roce 2016 se přestěhoval do ČR, kde žije jeho bratranec. Zde se seznámil s přítelkyní, s níž má dvě děti ve věku 3 a 5 let, v brzké době očekávají narození třetího dítěte. V rodných listech dětí není zapsán jako otec, neboť nemá žádné doklady. Pracuje jako zedník, je si vědom, že svým nelegálním pobytem porušuje zákon. V návratu do Alžírsku mu nic nebrání, má tam příbuzné, nicméně by pro něj představoval zásah do rodinného života, chce proto zůstat se svou rodinou. Na území ČR nemá ekonomické vazby, finančními prostředky na cestu do Alžírsku nedisponuje. Cítí se zdravý, s ničím se neléčí. Svůj pobyt se pokusil v minulosti zlegalizovat, avšak na konzulátu po něm chtěli úplatek. Po celou dobu v ČR pracuje, chce zde zůstat. Na základě provedené lustrace v databázi EUODAC je zřejmé, že žalobce požádal dne 14.5.2013 a dne 12. 5. 2016 o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku a dne 27. 3. 2017 na území SRN. Vzhledem k tomu, že žalobce v SRN 4 roky žil, dospěl žalovaný k rozhodnutí, že za žádost žalobce je odpovědná SRN, a proto požádal dne 13. 4. 2023 Německo o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu podanou žalobcem na jeho území, přičemž dne 17. 4. 2023 Německo přijalo svoji odpovědnost za žalobce. SRN je země příslušná k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalovaného zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady za splnění podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 uvedeného nařízení. Žalovaný se s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady 604/2013, druhý pododstavec zabýval tím, zda v případě SRN existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a po vyhodnocení shromážděných podkladů dospěl k závěru, že státní moc SRN dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. To potvrzuje i vyjádření žalobce, že mu v SRN byly poskytnuty všechny služby, jež měl jako žadatel o azyl dostat, i skutečnost, že v Německu 4 roky bez problémů pobýval. Žalovaný se zabýval rodinnou situací žalobce, k čemuž uvedl, že žalobce není oficiálně zapsán v rodném listě dětí, přičemž měl od roku 2016 dostatek času, aby si vyřídil náhradní doklady, nechal se zapsat jako otec dětí a svůj pobyt na území ČR řádně zlegalizoval. Pokud žalobce uvedl, že byl jednou za tímto účelem na konzulátu, pak toto nelze považovat za dostatečnou snahu za 7 let jeho nelegálního pobytu na území republiky, neboť pokud chtěl

žalobce na území ČR legálně žít a pracovat, pak k tomu již mohl učinit všechny potřebné kroky. To však žalobce neučinil, ačkoli si byl dobře vědom svého protiprávního jednání.

II.

Žaloba

2. Žalobce v první řadě namítal, že byl nesprávně určen stát příslušný k jeho předání. Z důvodu nelegálního pobytu v ČR žalobce nepožádal po svém zajištění o mezinárodní ochranu. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč bylo jako příslušná země k předání žalobce zvoleno právě Německo a podle jakého konkrétního ustanovení žalovaný postupoval při jeho určení za situace, kdy žalobcova první žádost o mezinárodní ochranu byla podána na území Maďarska. Žalovaný při posouzení postupoval dle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení a podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, jež musí být aplikováno společně s čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení. V daném případě tedy došlo k nesprávnému určení členského státu EU k předání, neboť právní žádost o mezinárodní ochranu byla podána na území Maďarska, přičemž z rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný zvolil jako příslušnou žádost Německo, v němž byla podána až třetí žádost o mezinárodní ochranu. V řízení o předání žalobce automaticky určil čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení jako rozhodující ustanovení, podle kterého bude postupovat, avšak žalovaný jakkoliv nezvážil a ani neodůvodnil zvážení použití čl. 24 odst. 4 Dublinského nařízení, jež dává žalovanému možnost postupovat buďto podle Dublinského nařízení nebo zahájit řízení o navrácení dle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Žalovaný si přitom byl vědom existence silného rodinného zázemí žalobce na území ČR a z toho vyplývající větší možnosti zohlednění rodinných vazeb a nejlepšího zájmu dítěte při aplikaci návratové směrnice v souladu s čl. 5 písm. a), b), jež uvádí povinnost zohlednit nejvlastnější zájem dítěte a rodinný život. Žalovaný tak byl povinen vydat rozhodnutí, resp. zahájit řízení, jež v co nejmenší míře zasahují do právního postavení žalobce a mají co nejmenší dopad na rodinné příslušníky. Žalovaný se měl pokusit ustoupit od vydání rozhodnutí o předání, aplikovat čl. 24 odst. 4 Dublinského nařízení a vést řízení o navrácení, ve kterém by byly důkladněji zohledněny rodinné vazby žalobce a nejlepší zájmy jeho (prozatím) dvou nezletilých dětí, přičemž v takovém případě by žalovaný mohl dojít k závěru, že s ohledem na nejlepší zájem dětí není možné žalobce navrátit do země původu, neboť by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Žalovaný pouze přenesl povinnost v rámci procesu navrácení do jiného státu, ačkoli bylo patrné, že žalobce má silné rodinné vazby pouze na území ČR. Předáním do jiného státu by tak došlo k prodloužení oddělení rodiny, neboť v případě rozhodnutí o návratu ze strany německých orgánů by nebyly jinak zhodnoceny rodinné poměry, neboť ty se týkají jiného státu, než který rozhodnutí o navrácení eventuálně vydá. Žalobce odkázal na bod 14 a 16 Dublinského nařízení a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte v souvislosti s nutností respektovat zásadu celistvosti rodiny a zachování nejlepšího zájmu dítěte a v té souvislosti na povinnost zhodnotit dopady do rodinného života při potenciálním předání s tím, že v jeho věci se tak nestalo. Je si vědom absence jeho oficiálního zapsání v rodném listě, avšak podstatný je, i přes tuto skutečnost, reálný stav, kdy žalobce je skutečně otcem dvou, resp. tří dětí a žalovaný toto tvrzení ani nijak nerozporoval. Žalovaný pouze konstatoval, že se žalobce nepokusil dostatečně učinit kroky k zapsání do rodných listů, avšak není patrné, zda by formální zápis otcovství do rodných listů dětí změnil přístup žalovaného. Žalobce se přitom o zápis do rodných listů pokusil, avšak kvůli absenci

jakéhokoliv dokladu mu to matričním úřadem nebylo umožněno. Žalovaný nevzal v potaz ani to, že po žalobci chtěli na konzulátu za vyhotovení cestovního dokladu úplatek. Žalovaný neučinil hlubší závěry v této souvislosti, ačkoli je zřejmé, že jde o výjimečný případ, jenž si zasluhuje mnohem hlubší pozornost. Není vůbec nepatrné, na jak dlouho bude žalobce oddělen od rodiny. Od počátku svého zajištění neviděl svoji přítelkyni, ani děti a to z důvodu pokročilého stadia těhotenství přítelkyně, z důvodu vzdálenosti od bydliště a nedostatku finančních prostředků. Není zřejmé, zda bude mít žalobce jakoukoliv reálnou šanci přicestovat zpět do ČR v blízké budoucnosti či zda mu bude uděleno jakékoliv vízum ke vstupu do Schengenského prostoru, přičemž ani přítelkyně nebude mít, s ohledem na výše uvedené, možnost jej spolu s dětmi navštívit, neboť za současné situace žije sama a pečuje o všechny děti bez jakéhokoliv příjmu. V té souvislosti odkázal na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 25. 5. 2023 žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu, rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, dle něž je státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) Spolková republika Německo. Žaloba se zaměřuje na absenci užití čl. 17 dublinského nařízení ve spojení s nesprávným užitím čl. 18 písm. d) a čl. 20 odst. 5 dublinského nařízení ve spojení s čl. 24 odst. 1 dublinského nařízení, přičemž ze žaloby není zřejmé, v čem žalovaný dle žalobce pochybil za situace, kdy žalobce vyvozuje příslušnost Maďarska. K žalobcem tvrzené absenci užití článku 17 ve vztahu k existenci rodinných vazeb žalovaný uvedl, že na existenci či neexistenci rodinných vazeb závěr napadeného rozhodnutí nestojí, ač ze žaloby vyplývá opak. Nosným důvodem rozhodnutí žalovaného je skutečnost, že příslušnost SRN byla určena v souladu s čl. 3 odst. 2 a k čemuž žalovaný v rozhodnutí připojil citaci konkrétní příslušné judikatury NSS, z jakých důvodů. V rámci posouzení proto nebylo rozhodné, zda žalovaný přistupoval k otázce otcovství žalobce po formální či věcné stránce. S ohledem na údaje obsažené v systému EURODAC a skutečnost, že žalobce uvedl, že v SRN čtyři roky žil, dospěl žalovaný k rozhodnutí, že za žádost žalobce je odpovědná SRN a z tohoto důvodu požádal Německo o posouzení jeho odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu podanou na jeho území, přičemž SRN dne 17. 4. 2023 svoji odpovědnost přijalo a dne 17. 5. 2023 došlo k transferu žalobce do SRN. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupek dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.s.**), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.
Rozhodnutí soudu

5. Žaloba je důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývají jen některé skutečnosti konstatované žalovaným v napadeném rozhodnutí. Například v Příloze III – Standardního formuláře pro žádosti o přijetí zpět je v souvislosti s předchozí žádostí žalobce o mezinárodní ochranu podanou dne 27. 3. 2017 v Německu uvedeno, že žalobci není známo, jaké bylo přijato rozhodnutí. Oproti tomu v rámci pohovoru provedeného dne 20. 4. 2023 žalobce uvedl, že na svoji žádost o mezinárodní ochranu dostal negativní rozhodnutí. Ze spisu ani nevyplývá, v souvislosti s tvrzením žalobce, že na území Německa pobýval s ohledem na podanou žádost o mezinárodní ochranu 4 měsíce legálně, že by žalobci na území Německa byl povolen pobyt odpovídající definici obsažené v Dublinském nařízení, tedy jiné povolení, než např. to, jež bylo vystaveno během posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Objasnění této otázky má přitom význam s ohledem na obsah článku 19 odst. 1 Dublinského nařízení.
7. Žalobní argumentace žalobce se týkala tvrzeného nesprávného určení příslušného státu k předání žalobce a absence zohlednění toho, že první žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána na území Maďarska, dále se argumentace žalobce týkala absence možnosti využití čl. 24 odst. 4 Dublinského nařízení a nerespektování rodinného života a nejlepšího zájmu dítěte.
8. V daném případě považuje soud za rozhodné následující :
9. Článek 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení *„Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*
10. Dle článku 19 odst. 1 Dublinského nařízení *„Pokud některý členský stát vydá žadateli povolení k pobytu, přecházejí povinnosti podle čl. 18 odst. 1 na tento členský stát.“*
11. Dle článku 24 odst. 1 dublinského nařízení *„Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“*
12. Dle článku 24 odst. 4 Dublinského nařízení *„Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.“*
13. V posuzované věci bylo prokázáno, že prvním státem, v němž žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko. Této žádosti nebylo vyhověno, stejně tak jako jeho

druhé žádosti podané rovněž v Maďarsku. Následně žalobce odcestoval do Německa, kde podal další žádost o mezinárodní ochranu, přičemž dle žalobcova tvrzení zde na základě této žádosti 4 měsíce pobýval legálně a po tvrzeném, avšak ze spisu nevyplyvajícím, nevyhovění žádosti žil 4 roky na území Německa nelegálně. V roce 2016 ilegálně přicestoval do ČR, v níž o mezinárodní ochranu nepožádal, přičemž zde pobýval bez povolení, pracoval bez pracovního povolení a za této situace začal budovat svůj rodinný život s přítelkyní M. T. V době vydání rozhodnutí měl žalobce dvě děti útlého věku a očekával narození třetího dítěte. Dne 9. 4. 2023 byl žalobce zadržen Policí ČR při nelegálním pobytu a byl zajištěn podle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný následně dospěl s ohledem na uvedené skutečnosti a výše uvedená ustanovení dublinského nařízení k závěru, že k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je příslušná Spolková republika Německo.

14. Jak bylo uvedeno výše, ze správního spisu nevypývá, zda a jaké bylo v Německu žalobci vydáno povolení k pobytu a jakým způsobem bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v této zemi. Žalovaný však za této situace ve svém rozhodnutí odůvodňuje přijatý závěr, že za žádost žalobce je odpovědná SRN mj. tím, že žalobce uvedl, že v SRN 4 roky žil. Rozhodnutí dále kromě výše uvedeného postrádá i jasné a logické odůvodnění závěru, proč právě Německo a nikoli Maďarsko, jakožto první země, v níž podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, je odpovědné za žalobcovu žádost a stejně tak postrádá další konkrétní ustanovení Dublinského nařízení upřesňující a odůvodňující napadené rozhodnutí.
15. Žalobce dále namítal absenci možnosti zvážení a využití článku 24 odst. 4 Dublinského nařízení dávající možnost zahájit řízení o navrácení dle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen Návrátové směrnice) a v té souvislosti odkázal na existenci svého silného rodinného zázemí na území ČR. Nerespektování rodinného života žalobce a nejlepšího zájmu jeho dětí bylo dalším žalobním bodem.
16. Soud dává žalobci za pravdu, že se žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval možností aplikace Návrátové směrnice. K tomu je třeba uvést, že žalobce nekonkretizuje, jaké konkrétní ustanovení Návrátové směrnice měl žalovaný použít, přičemž z jeho argumentace soud dovodil, že měl na mysli ustanovení týkající se nenavracení, nejvlastnějšího zájmu dítěte a rodinného života. I přesto, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezabýval důvody, proč nezvážil či neaplikoval Návrátovou směrnici, z odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se otázky zohlednění rodinných vazeb žalobce na území ČR, lze jasně dovodit, z jakého důvodu nevyužil postup, jenž návratová směrnice umožňuje. Soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje se závěry žalovaného a doplňuje, že napadené rozhodnutí sice představuje zásah do rodinného a soukromého života žalobce, avšak tento zásah je v souladu se zákonem a sleduje nezbytný, legitimní cíl. Nelze totiž odhlédnout od toho, za jakých okolností začal žalobce budovat svůj rodinný život. (viz bod 12. tohoto rozhodnutí) V té souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí č. j. 1 Azs 20/2015-45, jež lze aplikovat i na tuto věc a v němž NSS uvedl: „*Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k*

rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz *Kmec, J, Kosař, D, Kratochvíl, J, Bobek, M Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H Beck, 2012, s. 958*).“ Tuto žalobní námitku soud z uvedených důvodů neshledal důvodnou. Pro úplnost soud dodává, že k totožnému zásahu do rodinného života žalobce jako v případě předání žalobce do Německa by došlo i v případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Maďarsko, kde žalobce navíc nemá, na rozdíl od Německa, žádné příbuzné.

17. Soud na základě výše uvedené argumentace nepovažuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné a věcně správné, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav a napadené rozhodnutí neobsahuje myšlenkové pochody žalovaného, stejně tak jako důvody, na jejichž základech dospěl k závěrům uvedeným ve výrocích rozhodnutí, tedy, proč má být žalobce předán k posouzení jeho žádosti právě do Německa a nikoli do Maďarska. Rozhodnutí neobsahuje ani vyčerpávající odkaz na ustanovení Dublinského nařízení dopadající na posuzovanou věc.
18. Na samý závěr své argumentace soud k argumentaci žalobce uvádí, že na aplikaci návratové směrnice není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití uvedených institutů, tudíž není vynutitelné.
19. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a proto v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí zrušil, byť si je vědom, že Německo svoji odpovědnost za žalobce samo stvrdilo zasláním informace ze dne 17. 4. 2023.

VI.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalobce, jenž měl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve sporu zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. 7. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně